

Leilighedsstatten, havde sat dem for høit i Skat; dette har voldet adskillige Kommuner ikke ubetydelige Tab. Jeg skal i Forbindelse dermed minde om, at det jo ikke er ganske ualmindeligt, at en fornøende Mand, naar han flytter til en af vore Kjøbstadkommuner, først forsøger at gjøre Afkord med vedkommende Byraad om, hvad han skal være i Skat; han betinger sig saa for en vis Marvækte eller for sin Levetid, ja, jeg har endog set, at en Mand har betinget sig for sin og sin Kones Levetid, at Byraadet ikke maa beskaffe ham for mere end noget Vist, og dette gaa Kommunerne meget ofte med Glæde ind paa, thi det kan jo undertiden være ganske betydelige Beløb, som de faae i Skat af saadanne Folk. Dette vibner jo om, at Folk ikke tør give sig ret i Vold paa Vigningskommissionerne, naar disse have den Myndighed, som de nu have, til at sætte en progressiv Skat. Jeg skal dertil føie, at den ærede Indenrigsminister maaske har overset, at der i dette Lovforslag mulig burde indføres en Bestemmelse om, hvorvidt det i Fremtiden skal være lovligt for en Kjøbstadkommune at slutte Afkord med Skatteyderne om, hvad de aarlig skulle udrede i Skat. Dette Punkt bør dog vistnok klæres; naar der ikke staaar Noget derom i Loven, antager jeg, at det maaske nærmest maa siges ikke at være lovligt, men skal det ikke vedligeholdes, bør der vistnok indsættes en Paragraf derom i Loven. Jeg skal imidlertid, som sagt, nu ikke gaa videre ind paa en videre Drøftelse af dette store Spørgsmaal, fordi det Forslag, som det ærede Medlem udviklede, i Virkeligheden slet ikke opfordrer dertil. Jeg kender godt det Forslag, som det ærede Medlem omtalte, det har tidligere været under Behandling paa et andet Sted, hvor jeg ogsaa har deltaget i Forhandlingerne derom, og jeg kan ikke negte, at den Indvending, som jeg der gjorde derimod, nemlig, at det er Noget, der mere simulerer end virkelig er en fremadskridende Skala, synes mig at være en Indvending, der staaar fuldkommen klar. Det ærede Medlem vil ganske vist være opmærksom paa, at den Grundsetning, at man drager en vis Sum fra enhver Mand's Indtægt ved Beskatningen, er en Grundsetning, der kan have noget meget Aftalende ved sig, saalænge Indtægterne ere smaa, men naar en Mand's Indtægter naae 10, 20 eller 30,000 Rd. eller derover, saa er der ingen Mening i at sige til ham: Vi trække 500 Rd. fra for det, som Du nødvendig behøver til at leve af; det passer ikke med de virkelige Forhold. Jeg skal tilføie, at dette er Noget, Rigsdagen ogsaa har erkjendt; thi det Forslag, som det ærede Medlem har bebudet, er slet ikke noget Nyt her for os, det har været vedtaget endog engang her ved 2den Behandling, men vi bleve inden 3die Behandling opmærksomme paa, at det ikke var rigtig, og derfor sagde vi: Nei, vi skulle stoppe; dette Afdrag skal stoppe paa et vist Punkt, der,

hvor man kan sige, at alle de Folk, der have derunder, maa regnes til de Ulemdelede. Dette er altsaa den Beslutning, som Rigsdagen den Gang fattede i denne Sag, og jeg tror med fuld Føie; thi mine Herrer, nu ville De se, at den ærede sidste Taler har gjort sit Forslag i Interesse af de Smaa, de mindre Skatteydere, men de ville tillige finde, at efter hans eget Exempel ville netop de smaa Skatteydere komme til at betale Mere. Naar jeg har en vis Sum, som jeg skal fordele mellem et Antal Skatteydere, hvoraf nogle have 2,000 Rd. og derover og Andre have under 2,000 Rd., men fra hvilke sidste jeg trækker 500 Rd., og jeg saa giver mig til at trække 500 Rd. ogsaa fra hver af dem, der have over 2,000 Rd., saa faar jeg jo en mindre Skatteindtægt, og naar jeg alligevel skal have den samme Sum ud, og den fordeles lige paa Skatteindtægten, saa komme jo alle de smaa Skatteydere til at betale Mere. Dette er saa uensynligt, som Noget kan være, og derfor kan jeg ikke se Andet, end at den ærede Taler virkelig kommer til at gjøre lige det Modsatte af det, han vil gjøre, idet han nemlig kommer til at trække de mindre Skatteydere paa en haardere Maade (Octavius Hansen: Afdraget kan jo gjøres højere!). Nei, det ærede Medlem regner virkelig feil, det er umuligt.

Det er altsaa disse Bemærkninger, jeg vil tillade mig at fremsætte paa Sagens nuværende Trin. Jeg tror, at dette er et Lovforslag, som vil foranledige os til meget alvorlige Forhandlinger; jeg tror, at det er et Lovforslag, som er af ikke ringe Vigtighed for Landet, og som træffer enhver Kommune i Landet med en ikke ubetydelig Vægt. Jeg tiltaar, at jeg kan ikke skjønne rettere, end at det paa adskillige Punkter vil blive noget tungt for de Kommuner, som have med disse interkommunale Spørgsmaal at gjøre, at hitte Rede i alle de Bestemmelser, som der ere fremsatte, men jeg kan ikke se, at nogle af dem, naar man vil have den mellemkommunale Beskatning, i Virkeligheden kunne undværes, og jeg tror, at det Gode, der vil opnaas for Kommunerne i Landet derved, at denne mellemkommunale Beskatning indføres, er saa stor, at vi hellere maa paalægge Vigningskommissionen de Vanskeligheder, som Lovens Gjennemførelse vil medføre, end undlade at gennemføre den.

Frederiksen: Jeg har ikke før haft Anledning til at tage Ordet under disse Forhandlinger, men har nu faaet det ved det ærede Medlems Foredrag, som vi i dette Dieblit hørte. Jeg har ikke før haft Grund til at tage Del i Forhandlingerne; thi det har kun kunnet være mig en stor Tilfredsstillelse at høre samtlige Talere, som tidligere have haft Ordet, alle anbefale Grundsetninger, som jeg for mit Vedkommende har søgt at hævde — i lang Tid uden syndeligt Behov, men i den senere Tid dog med bedre Modtagelse